

Terms and Conditions

The Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept there Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Library

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Imprint:

Director: Mag. Renate Plöchl

Deputy director: Mag. Julian Sagmeister

Owner of medium: Oberösterreichische Landesbibliothek

Publisher: Oberösterreichische Landesbibliothek, 4021 Linz, Schillerplatz 2

Contact:

Email: [landesbibliothek\(at\)ooe.gv.at](mailto:landesbibliothek(at)ooe.gv.at)

Telephone: +43(732) 7720-53100

Zwei stramme Offiziere... Zwei moderne Leichen... Ladislaus Szücs war der eine, Julius Wessely der andere. Den ersteren haben wir bereits beweint, aber auch wegen dem letzteren müssen wir dem Schicksal bittere Vorwürfe machen, dass es seine Opfer aus den Besten holt.

Am eisigen, grausigen Kriegsschauplatz der Karpathen endete ein vielversprechendes Leben, eine glänzende Karriere... Es erkaltete ein tapferes Soldatenherz, eine warme Seele.

Zwei Bakas, alte Krieger, zerreiben noch in ihren Fingern gefrorene Tränen, als sie die traurige Kunde brachten:

Der Herr Hauptmann, unser guter Hauptmann ist gestorben; und wie auf ein Kommando richteten sich zwei geballte Fäuste drohend und Rache schwörend gegen die Front der Russen... Den Tod ihres guten Hauptmannes dürften sie schon gerächt haben und vielleicht schmiegt er auch jetzt dort oben seinen Kopf an den des Oberleutnant Szücs und sie wundern sich beide, dass wir noch nicht vor Moskau stehen, wie sie sich dies in ihrer Leutnantszeit vorstellten. *Czl.*

Leutnant i. d. Res. Lorenz Wagner. Es war in der Laibacher Kaserne... Du mustertest mich mit dem stechenden kritischen Blick Deiner schwarzen Augen. Du scheinst mit mir zufrieden gewesen zu sein, als Du mit den Worten: «Servus Alter» unsere Freundschaft besiegeltest.

Einige Jahre sind seit dieser Zeit dahingegangen, fast zwei Jahre des Weltkrieges rauschten dahin... So manche emporstrebende Seele hat tragisch geendet... Auch dein ruhiges Leben ist aus... Das Schicksal rafft die Guten weg... Helden können nur wahre Männer sein...

Du, der im Frieden mit deiner nach Freiheit lechzenden Seele kein Freund der blinden Subordination warst, Du hast es im Kriege bewiesen, wie ergeben, wie untertänig deine hochstrebende Seele sein kann, wenn das Wohl des Vaterlandes es erfordert. Es gab keinen besseren Kameraden, schneidigeren Mitkämpfer und aufopfernderen Freund als Du. Und wie warst Du ein rechter, tapferer und brauchbarer Krieger! Deine ahnende Seele fühlte des Todes Nahen. Du wünschtest den «Sturm» um zu sterben, wie ein Leu. Und war es nicht die tragische Ironie Deines pessimistischen Wesens, dass Dir Dein launenhaftes Geschick das Militärverdienstkreuz dritter Klasse mit der Kriegsdekoration auch erst nach Deinem Tode bescheerte? Wie stolz wäre Deine edle Seele darob gewesen! Wie müssen Deine guten Eltern Dein kindlich liebendes Herz entbehren.

Alles vergebens... Du bist ins Jenseits übersiedelt... Meine Stimme erzittert, indem ich mit den Worten schliesse, mit denen Du unsere Freundschaft besiegeltest: «Servus Alter».

Oblt. *Dr. Alexander Székely.*

ne volna szemrehányás a sors ellen, mely válogatós a legjobbakban is.

A havas, rémes kárpáti harctéren egy nagygyógyekvő, nagynak ígérkező élet, egy karriér szakadt félbe... Kihült egy vitéz katonaszív, egy meleg lélek...

Két baka, öreg, kemény csontok, jéggé fagyott könnyeket dörzsöltek szét ujjai között, mikor hozták a hírt:

— A kapitány úr, a mi jó kapitányunk meghalt, — és egyszerre két ököl fenyegetett, bosszúállón a muszkák frontja felé... Talán bosszúját is megállták ezóta a jó kapitány úrnak, ki talán ott fent épen így összehajtja fejét Szücs főhadnagy úrral és csodálkoznak, hogy még most sem vagyunk valahol Moszkvánál, ahogy ők bohó hadnagyfejjel valamikor elképzelték. ... *(—czl.)*

Wagner Lőrinc tart. hadnagy. (Jogszigorló, elesett 1915. március 7.) A laibachi kaszárnyában volt... Fekete szúrós szemekkel végignéztél rajtam. Ajkad szögletén a fölényes mosoly. Úgy látszik meg voltál velem elégedve, mikor így fogadtál barátoddá:

— Hát szervusz, öreg, ...

Azóta lezajlott pár év s benne közel két éve a világháborúnak... Lezajlott annyi nagyratörő élet tragédiája... Lezajlott a te csendes életed is... A sors a jókat szedi ki a gárdából... Hősök igaz emberek lehetnek...

Te, kinek a függetlenséget szomjuhozó lelke békében folytonos ellenkezésben volt a katonai szolgálati szabályzat korlátaival, s abba bele törődni alig tudott, megmutattad, hogy a haza javáért, a szent célért mily alázatos, kicsiny tud lenni egy nagyratörő lélek... Te voltál a legelőzékenyebb bajtárs, önfeláldozóbb barát. S mily bátor, derék, hasznos katona voltál! Tán lelked megérezte a halál közelét s azért rohamban kívántál részt venni, hogy oroszlánként halhass meg. Csak pesszimista lényed tragikus iróniája lehet, hogy a hadiékítményes III. osztályú katonai érdemkeresztet is halálad után juttatta osztályrészedül szeszélyes sorsod. Mily büszke lett volna erre a Te nagy lelked... Hogy nélkülözhetik szüleid a te gyöngéden szerető gyermeki szívedet...

S hiába... Elköltöztél... Nekem remeg a szavam, mikor úgy kell végeznem, ahogy Te kezdted a barátságot:

— Szervusz, öreg...

Dr. Székely Sándor főhadnagy.

Komlós Andor tart. hadnagy. Kedves, fiatalos fiú... Talán él is még valahol, bár a valószínűség amellett szól, hogy 1915. márc. 9-én a szomorú emlékü Tiskowa felett örökre eltűnt a hó és halál végtelen birodalmában... Még karján volt az elesett testvéérért viselt gyászszalag... És máris újabb gyász jutott osztályrészüd a sirató